

som nøje bør drøftes ved hver ny Skat. Det ærede Medlem sagde, at man for det første skal være enig om Størrelsen af den, og derom har der jo hidtil været ret betydelig Uenighed. Jeg tror, at der har Regeringen ganste godt ramt det rigtige; den er absolut gaaet bort fra at sige: Hovedsagen er at skaffe forøgede Statsindtægter; thi hvis det havde været Maalet, havde man forhøjet Skatten til det dobbelte eller lidt mere; man kunde da være ganste vis paa, at derved vilde Forbruget slet ikke mindstes; og at den forøgede Skat, man lagde paa, vilde komme Statskassen til gode. Det har ikke været Regeringens Maalet, og jeg finder det selvfølgelig korrekt. Jeg gaar for saa vidt videre, som jeg for mit Vedkommende hellere kunde gaa den Vej, som det ærede Medlem fra Nørresundby (S. R. Larsen) vilde, nemlig at ønste Skatten forhøjet, end jeg kunde gaa med til at ønste den formindsket ned under det, der er foreslaaet. Med Hensyn til det, der som Motiv til en Nedsættelse blev fremdraget af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), at man maa sætte Skatten i bestemt Forhold til Enheden, som i dette Tilfælde er Snapsen, saa kan man jo ogsaa naa det uden Nedsættelse; jeg tror, han regner med det, som den højtærede Finansminister kaldte et lille Bæger; men hvis man vilde regne med det, som jeg tror den højtærede Finansminister kaldte et stort Bæger, hvoraf der gaar 24 paa en Pot, saa vil det noget nær kunne passe, naar man anslog Skatten til 2 Dre pr. Snaps; saa jeg tror ikke, der af det Hensyn er Grund til at formindste Skatten, og ønster derfor heller ikke, at man skal arbejde videre derpaa under Sagens videre Gang. Navnlige tror jeg heller ikke, at man i Forbindelse hermed gif til en mindre Befatning af Olet, hvad ogsaa det ærede Medlem (Scharling) senere, med Tilslutning af det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius), talte for. Hvad Skattens Størrelse angaar, kan jeg altsaa fuldstændig slutte mig til Forslaget. Men saa er der jo andre Momenter, som jeg er enig med det ærede Medlem for Møen (Bjfsen) i særlig maa tages i Betragtning, og det er: Hvem skal betale Skatten, og hvortil skal den anvendes?

Disse Spørgsmaal maa ogsaa særlig vejes og drøftes. Det er, hvad Anvendelsen angaar, af Regeringen foreslaaet, at en Del af Beløbet gives direkte til Kommunerne; og jeg kan med Hensyn til Hovedtanken deri for mit Vedkommende slutte mig hertil, uagtet jeg i Princippet har nogen Betænkelse ved denne Hovedtanke. Jeg er overbevist om, at vi i den senere Tid ere komne ind paa noget, som, hvis det blev gennemført i det hele og store, kunde være ret forkert, noget, der enten hviler paa et Selvbedrag, eller paa, hvad jeg vil kalde et lidt mangelfuld Retsfølelse. Uigensom det var et Selvbedrag, naar Konen troede, at hun kunde staa sig ved at give sin So Flæsk, saaledes betragter jeg det ogsaa som et Selvbedrag, naar vi over for ny Opgaver sige: Vi kunne raff væk lægge paa Kommunerne, naar bare vi forlange, at Staten skal betale det; i Reglen nærrer man sig selv derved. Men der kan ligge noget andet der bag ved, som jeg har mere imod; der kan tillige ligge det bagved, at man i mange Tilfælde, hvor man med Rette har opstillet Opgaver som kommunale, som hørende det mere begrænsede Samfund til, der hører sammen i en Kommune, ved at lægge dem paa det hele Samfund, tager Byrden fra den ene og med Urette lægger dem paa den anden. I det Forslag, vi have til Behandling om Bidrag til Amtsrepartitionsfondene, var der i den Form, hvori det forelaa — det kan jo forandres — absolut den Uretfærdighed, at man giver disse stedlige Myndigheder Ret til selv at disponere og øse mere eller mindre, efter som de skønne, ud af Statskassen, til Dels til Formaal, som hidtil have været betragtede ikke som Statsmen som Amtsformaal eller som Sogneformaal, og noget ganste lignende vil ske, hver Gang man som her tænker paa at lade gaa direkte ind i Kommunerne Tilskud, som det hele Samfund har arbejdet Midlerne op til. Disse Betragtninger gøre mig i et hvert Fald betænkelig lige over for denne Vej. I det her foreliggende Forslag er der imidlertid andre Momenter, som kunde gøre det berettiget. For det første er det jo efter min Mening en Fortsættelse af de Love, vi vedtog i 1891. Der er ikke Tvivl om, at vi ved dem lagde Byrden over paa Kom-